

Багдат източните народи отправяха произведенията си към християнския запад. А Фландрия, Ломбардия, Алемания, Бохемия и Англия изпращаха стоките си към топлите земи.

Венецианци, генуезци, сирийци, араби, пизанци, фламандци, всевъзможни племена и породи кръстосваха спокойно закриляните от българската войска друмища и изсипваха неизброимо злато в тая благословена страна. Житница на Константинопол и земите му, Асеновата държава преуспяваше в невиждано благоденствие. Дългите мирни години бяха успокоили населението, което от краткия бой при Жлокотниц не бе вече давало данъци за тежка бран и въоръжения.

Средец бе станал наистина среда на всички български земи. Среда на всички пътища и всички търговци. В стените на многолюдни град гъмжеше от викове на корванджии, от чудновати песни и още по чудновати наречия: персийци с високи шапки и дълги наметки се сме сваха с благоречиви гърци, които майсторски умееха да хвалят стоките си, с едри, синески руснаки, с мургави етиопци, с облечени в коприна дубровничани.

Адриановград бе връзката между трите морета. Там ставаше всяко лято, от незапомнени времена, панаир на платове и конци, на гребени и кожи за обуща, от там излизаха кервани към цялата страна, за да разнасят по всички посоки произведенията на севера, юга източа и запада. Защото в Адриановград можеше да се намери и киевски хермин, и златни конци от Лукка, персийски рубини и лен от Шампан, чешки стрели и воськ от Татария, брокат от Кюрдистан и аодоски зехтии, вълна от Фландрия и дамаски саби...

Във Верея ставаше панаир на жито, кожи и добитък. Там цяла Тракия събираще обилните си богатства и пръскаше храни за целия полуостров. По Истъра плуваха кубери, които разменяха стоки между изток и запад. От Киев и Крим тръгваха за Улм и Аугсбург скъпи кожи, воськ, мед, сол, кехлибар и храни, а от Виена и Регенсбург за минаваха към Москва оръжия и лен, желязо, бира и вино. Българският